Dinamo a întrecut pe Progresul cu 4-0 (2-0)

Dinamo — Progresul 4—0! Scor amintind, prin proporțiile lui, de epoca de glorie a formației noastre campioane (o tempora!), dar în fața căruia e riscant să te entuziasmezi. Nu ți-ar permite nici ultimele evoluții din recentul turneu Cluj (înfrîngere clară) — Baia Mare (victorie „a la Pyrhus"), și nici „programul" acestui final de sezon, în care dinamoviștii mai au de jucat cu Rapid și cu Steaua.

Așadar, să nu ne entuziasmăm, dar să... recunoaștem: în meciul de joi cu Progresul, Dinamo a marcat un reviriment. Jucătorii au manifestat o oarecare prospețime (chiar și... Petru Emil), s-au mișcat cu mai multă ușurință în teren, acționînd de data aceasta cu un plus de combativitate și claritate.

Ce a contribuit la aceasta? Desigur, jocul mai simplu și mai bine orientat pe direcția porții. Intr-adevăr, dinamoviștii au construit acțiunile încă de la linia de fund, Petru Emil și Nunweiller VI (joi, mijlocaș stînga) au dat drumul repede la balon, avînd și sprijinul înaintașilor, care s-au demarcat derutant pentru apărarea din față. Elocvent este faptul că autorii celor 4 goluri au finalizat de pe alte poziții decît acelea în care figurează în formație. Datorită unui asemenea joc de mișcare, Frățilă și Ene II, Pîrcălab și Haidu și-au creat deseori poziții de șut, trăgînd în total de 24 de ori la poarta lui Cosma, cifră care marchează și ea o îmbunătățire în jocul atacului. Dar în așteptarea unui randament și mai bun din partea dinamoviștilor, pentru partidele mai grele cu Rapid și cu Steaua, trebuie spus că Ghergheli nu-l poate suplini pe Nunweiller III la jocul de cap, că Haidu e încă departe de valoarea lui, că Pîrcălab ratează cu ușurință ocazii dintre cele mai clare.

De partea cealaltă, Progresul a luptat mult pentru un rezultat favorabil, care să-i mai dea speranțe în evitarea ultimului loc. Față de lotul actual, limitat la 14 fotbaliști, echipa și-a organizat suficient de bine jocul de cîmp, avînd perioade de superioritate teritorială, mai ales în repriza secundă, cînd a încercat să reducă din handicap. Mafteuță și Mateianu (inter retras) au desfășurat o activitate laborioasă, dar ce folos din moment ce atacul a trăit numai prin micuțul Baboie, singurul care l-a... întins serios, în cîteva rînduri, pe Datcu. In rest, Dumitru Popescu nu s-a prea mișcat dintre Ghergheli și Nunweiller IV, iar aripa stîngă, Iofciulescu, n-a făcut mai nimic, ba chiar a stricat, ținînd mingea inutil la picior.

Jocul începe cu cîteva atacuri timide la poarta lui Datcu, dar curînd dinamoviștii ripostează energic. In min. 10, Pîrcălab e blocat la picioare, apoi (min. 11) Frățilă șutează puternic, de la aproximativ 20 m, surprinzîndu-l pe Cosma: 1—0. In continuare fazele de poartă alternează, dar numai Dinamo încheie cu șut acțiunile. In min. 33, Dinamo înscrie din nou: Nunweiller VI pătrunde în viteză pe stînga, centrează în fața porții unde se găsea **Pîrcălab** și acesta înscrie după ce-l fentează pe Cosma, ieșit: 2—0.

După reluare, Dinamo are inițiativa un timp, însă faza de gol se va petrece la poarta lui Datcu care, în min. 60, scoate în corner mingea plasată de Baboie, lîngă bară. Dinamo atacă mai clar și prin aceasta mai periculos. In min. 62 Pîrcălab execută un corner și **Ene II** reia din vole trimițînd balonul în plasă: 3—0. Meciul este jucat dar Progresul nu depune armele. Acum echipa riscă mai mult, atacă cu superioritate numerică, dar din cauza jocului complicat obține doar cornere... In schimb, contraatacurile rapide ale adversarului prind descoperită apărarea Progresului, dar Pîrcălab (min. 78 și 80) risipește ocazii dintre cele mai clare. Cu 6 minute înainte de sfîrșit, **Frățilă** înscrie, pecetluind scorul la 4—0.

Arbitrul **Aurel Bentu** a condus satisfăcător.

DINAMO: Datcu — Popa, Ghergheli, Nunweiller IV, Ștefan — P. Emil, Nunweiller VI — Pîrcălab, Frățilă, Ene II, Haidu.

PROGRESUL: Cosma — Sandu, Ioniță, Știrbei, I. Popescu — Al. Constantinescu, Mafteuță — Baboie, Mateianu, D. Popescu, Iofciulescu (min. 68 I. Constantin).

G. NICOLAESCU

Ene II (care nu se vede în fotografie) a reluat din vole, la un corner executat de Pîrcălab. Așa s-a înscris cel de-al treilea gol.

Foto: I. Mihăică

DUPĂ PARTIDELE CU DINAMO ZAGREB

După cum se știe, dubla întîlnire cu formația iugoslavă s-a încheiat în mod nefavorabil pentru echipa bucureșteană. Scor general: 5—1 pentru Dinamo Zagreb. Steaua a fost eliminată din „Cupa cupelor". Ce au arătat însă cele două partide?

Inainte de toate am vrea să subliniem un lucru. Patru din cele cinci goluri înscrise de formația din Zagreb s-au datorat unor greșeli elementare, iar două din acestea — comise în exclusivitate de portarul Haidu (golurile înscrise de Pavici și Ramjlak) nu sînt iertate nici unui jucător de categoria B. A considera însă pe Haidu ca singurul vinovat de eliminarea Stelei din „Cupa cupelor" ar fi cu totul greșit. Au mai existat și alte cauze ce nu pot fi trecute cu vederea.

Este adevărat că în jocul formației Steaua s-au făcut simțite în această toamnă unele îmbunătățiri care au și dus-o pe locul I în clasamentul categoriei A. Este vorba de o ceva mai bună organizare a compartimentului apărării, de apariția unor elemente noi în jocul desfășurat de întreaga echipă în mijlocul terenului. Acest lucru a permis, de altfel, fotbaliștilor de la Steaua ca în ambele partide cu Dinamo Zagreb să domine — în majoritatea timpului — mijlocul terenului și de aci să avanseze, să-și creeze multe ocazii de gol. Dar tot aceste partide au arătat că la ora actuală, pe lîngă problema portarului, Steaua mai are de rezolvat o serie de chestiuni privind concepția sa de joc în raport cu cerințele fotbalului modern.

Cele două partide susținute cu formația iugoslavă au scos și mai mult în evidență carențele prezente în jocul desfășurat de către această echipă. Notam în cronicile apărute după cele două partide că atacanții de la Steaua au ratat numeroase și mari ocazii de gol. La sfîrșitul meciurilor am căutat cauzele acestor „rateuri" inadmisibile, analizînd situațiile respective chiar cu „eroii" lor. Voinea — referitor la ocazia din meciul de la București, min. 78, la un metru de poartă: „... N-am *sesizat* faptul că Sorin Avram va trimite balonul spre mine". Creiniceanu — același meci, min. 65: „...Nu l-am VĂZUT pe Constantin și am intrat peste el. Eram conduși cu 2—1 și eram nervos...". Tot Creiniceanu — partida de la Zagreb, min. 23: „...Am ridicat o FRACȚIUNE DE SECUNDA privirea ca să văd unde este Voinea. Această clipă a fost suficientă pentru ca Belin să mă deposedeze de balon". Voinea — meciul de la Zagreb, min. 21 — la un metru de poartă: „...Balonul a avut o traiectorie curioasă care m-a SURPRINS și nu l-am putut juca". Declarațiile de mai sus sînt edificatoare. Ele vorbesc despre marele rol pe care îl joacă întîmplarea, despre nervozitate, pripeală, lipsuri de ordin tehnic ale înaintașilor de la Steaua. Și în situații similare, cu comportări similare, au fost toți atacanții Stelei. Atît în meciul de la București cît și în cel de la Zagreb atacurile fotbaliștilor militari n-au purtat amprenta jocului gîndit, desfășurat cu maximum de rapiditate, lucid, sigur (vezi acțiunile adversarilor la cel de-al 3-lea gol de la București și primul de la Zagreb).

Aici ajungem de fapt la cauza cauzelor: *felul în care funcționează întregul angrenaj al echipei.* Ceea ce ne distanțează spre inferior față de adversarii de valoare pe care îi întîlnim este concepția diferită, învechită, de a practica acest sport. Participarea la joc a componenților echipelor noastre se limitează la cel care are mingea sau la cel care se duelează cu adversarul pentru a o cîștiga. Iată un exemplu: în jocul de la Zagreb, în min. 2, Dumbravă se „bătea" singur cu Kobesciak. Ceilalți apărători de la Steaua stăteau pe loc, așteptînd să vadă ...cum va rezolva Dumbravă situația. Kobesciak l-a depășit prin fentă și dribling, a centrat și a fost gol.

Jocul de atac modern este *jocul fără minge.* Fotbaliștii noștri nu joacă decît atunci cînd au mingea. „...Cînd dinamoviștii din Zagreb intrau în posesia balonului, înaintașii lor începeau să alerge imediat în cele mai diferite direcții, derutîndu-ne deoarece noi nu știam care dintre ei va primi balonul" (Jenei — după jocul de la Zagreb). Atît la București cît și la Zagreb în jocul atacanților de la Steaua nu s-a văzut acest principiu al demarcării continue pe teren, al deplasării rapide, al schimbării de direcție, neașteptată. S. Avram, Voinea, Raksi, Creiniceanu, Constantin sau Negrea n-au jucat decît cînd aveau balonul. Faptul că după partida de la București toți jucătorii au susținut că „mai aveau resurse" elimină chiar și scuza oboselii. Este vorba deci de o mentalitate greșită, de un „stil" inacceptabil față de exigențele fotbalului modern. Și, în plus, cînd mingea este pierdută, înaintașul în cauză încrucișează brațele privind cu seninătate cum adversarul său pleacă cu mingea în atac. Spre pildă — Voinea, la Zagreb. Ramjlak l-a deposedat de balon și s-a dus nestingherit pînă la 30 de m de poarta Stelei, de unde a șutat direct în gol.

Sînt o parte din multiplele cauze care au făcut ca Steaua să înregistreze un rezultat cu totul necorespunzător în aceste două confruntări internaționale. Ele se cuplează cu altele de ordin disciplinar — petrecute în afara terenului de joc — și toate la un loc constituie premisele unor comportări ce duc la eșecuri dureroase, atît din punct de vedere al valorii fotbalului practicat cît și al rezultatului. In componența echipei Steaua figurează la ora actuală o serie de elemente tinere, în care iubitorii fotbalului din țara noastră și-au pus multe speranțe. O serie de succese nesemnificative i-au dus pe aceștia la mentalitatea că ei știu de pe acum tot, „că nu mai au ce învăța, că sînt *maeștri*". Scriind acestea, ne gîndim la Sorin Avram, Pavlovici, Voinea, Dumitru Nicolae ș.a. Iată însă că în fața unor adversari valoroși cunoștințele lor s-au dovedit destul de reduse. Este un lucru care trebuie să le dea de gîndit. Lor, antrenorilor și conducerii clubului.

VALENTIN PAUNESCU

PUNCTE DE VEDERE

Măsuri care se impun pentru redresarea fotbalului nostru

Insuccesele, înregistrate de cîtva timp de către echipele noastre reprezentative (olimpică și de tineret) și de cele de club în diferite competiții internaționale, au stîrnit nemulțumirea iubitorilor sportului. In presa cotidiană și de specialitate, cît și în unele reviste literare, specialiști, foști jucători ca și „omul de pe stradă" au dat glas, fără reticențe, sentimentelor de amărăciune ce stăpînesc întreaga opinie sportivă a țării.

Nu putem să nu subliniem că toată această viguroasă „ofensivă" are laturile ei pozitive, ilustrînd dorința maselor de iubitori ai fotbalului de a se trece, fără întîrziere, la măsuri concrete și eficiente.

Pentru ca semnalele de alarmă să nu mai răsune în pustiu, ca în trecut, este nevoie să ne scuturăm de acel „dolce far niente" în care cădeam cu toții după orice rezultat neconcludent și, fără a mai recurge la autoamăgiri, să înlocuim vorbele cu faptele. Să trecem, așadar, la elaborarea unui plan curajos de măsuri, în care soluțiile imediate să se îmbine cu cele ce vor îmbrățișa largile perspective ale viitorului.

Racilele sînt arhicunoscute — nu de azi, de ieri, ci de mult timp. Ele au fost analizate la fiece sfîrșit de campionat, cu angajamente solemne de remediere care erau uitate chiar a doua zi.

Ce trebuie să facem, pentru ca nu cumva măsurile ce vor fi luate să rămînă simple vorbe în vînt! Vreau să fac cîteva propuneri:

1) Este necesar să se procedeze de urgență la o îmbunătățire a sistemului de organizare a Federației de fotbal care funcționează după forme învechite, birocratice, ca acum 30 de ani, fără un „Regulament de organizare". Astfel, în cadrul federației să ia ființă secții diferențiate care să se ocupe de problemele activității sale: secția organizare de competiții, secția antrenorilor, secția arbitrilor, a juniorilor etc. care nu exclud munca colectivelor obștești existente;

2) Prin cooptarea unor specialiști din regiuni, să se creeze un for suprem care să se întrunească și să adopte directivele necesare pentru toată țara;

3) Antrenorii federației să depună o muncă de îndrumare serioasă pe teren — nu birocratic —, de răspîndire a procedeelor fotbalului modern;

4) Să se redacteze un statut-regulament al jucătorului, care să-l lege mai mult de clubul respectiv și unde să se prevadă obligațiile și drepturile fiecărui fotbalist;

5) Pentru selecționarea echipelor reprezentative să se acorde răspundere unică;

6) Să se pună accent deosebit pe pregătirea timpurie a fotbaliștilor (începînd de la pitici) spre a li se crea, de la început, deprinderi tehnice perfecte. Să se utilizeze stimulări prin introducerea **concursului celui mai bun pitic și junior**, care a luat ființă de mult în toate țările cu fotbal avansat. Să se organizeze un campionat al rezervelor;

7) Pentru aceasta este nevoie de o strînsă colaborare între Ministerul Invățămîntului și UCFS care, de comun acord, să realizeze simbioza între educația intelectuală și cea fizică;

8) Secțiile cluburilor — care trebuie să constituie temelia dezvoltării fotbalului — să devină adevărate „combinate", cu 7—8 echipe în campionate pentru toate categoriile, spre a avea la dispoziție un permanent rezervor de împrospătare a cadrelor de jucători;

9) Să se înființeze școli de antrenori și de maseuri, pentru care să se facă, la rigoare, apel și la specialiști recunoscuți de peste hotare;

10) I.C.F. și F.R.F. să creeze o strînsă legătură între teorie și practică, prin centre experimentale de pregătire, unde să se elaboreze o concepție unitară de joc, materializată într-un sistem propriu, pe măsura cerințelor fotbalului modern;

11) Acordîndu-se toată atenția tehnicii individuale și pregătirii fizice, să ajungem ca jucătorii să jongleze și cu mingea și cu ideile tactice, spre a răspunde astfel oricăror situații neașteptate, intervenite pe teren;

12) Pregătirea teoretică să fie fundamentată pe o puternică armătură culturală și politică, precum și pe o disciplină liber consimțită, care să facă din jucători adevărate modele de comportare etică, atît pe teren, cît și în viața particulară;

13) Presa și Radio-Televiziunea să secundeze toată această acțiune, urmînd ca „Sportul popular" să apară zilnic, iar un organ săptămînal, nou creat (revista „Fotbal"), să dezbată marile probleme ivite în arena internă și mondială a fotbalului.

★

Aplicarea acestor măsuri trebuie urmărită cu seriozitate și perseverență, în cadrul unor competiții interne, bine organizate, spre a da apoi roadele așteptate și pe plan internațional, prin întîlniri amicale cît mai dese, cu reprezentative și echipe de club de certă valoare.

Numai pornind de la abecedarul fotbalului, renunțînd la cîrpelile de la o zi la alta și atacînd frontal toate lipsurile și rămînerile în urmă, vom reuși să refacem prestigiul fotbalului romînesc, pentru a fi prezenți din ce în ce mai des în marile confruntări ale lumii.

VIRGIL ECONOMU

Steaua — Rapid, mîine pe stadionul „23 August"

(Urmare din pag. 1)

smuls victoria cu 4—3 (în tur), în timp ce în primăvară rapidiștii s-au revanșat, cîștigînd cu scorul de 2—0.

Ce va fi mîine? Greu de apreciat. Steaua se află după o partidă destul de grea, disputată, în deplasare, cu Dinamo Zagreb, dar ține mult la o carte de vizită, fiind singura echipă neînvinsă pînă în prezent în campionat. Antrenorii Ilie Savu și Francisc Zavoda au condus ieri o ușoară ședință de pregătire, după care s-au oprit asupra următorului „11": **Haidu — Georgescu, D. Nicolae, Petescu, Dumbravă — Jenei, Koszka — Negrea, Constantin, Raksi, Creiniceanu. Rezerve: Eremia, Crișan, Voinea.**

Valentin Stănescu și Victor Stănculescu vor alcătui echipa din următorul lot: **Andrei (Urziceanu) — Lupescu, Motroc, C. Dan, Greavu, Macri — Dinu, Georgescu, Jamaischi — Năsturescu, Dumitriu II, Kraus, Ionescu, Codreanu.**